

ROMAN

**JIREËL
VERHAGE
WAS HET
GRAS MAAR
GROEN**

palm|slag

Eén

Hij knipperde om er zeker van te zijn dat hij zijn oogleden had opgetild. Er stond geen ster aan de hemel, de maan leek uit de lucht geplukt. Hij bracht de punt van het gordijn terug naar de hoek van het raam. Hij liep naar zijn tas om zijn zaklamp te pakken. Plots bleef hij staan. Weer klonken die voetstappen. Nu heel dichtbij. Hij drukte zijn oor tegen de muur. Met opengesperde ogen hield hij zijn adem in.

Tom had de klap niet zien aankomen. Hij dacht dat het in het vliegtuig warm was, maar het leek of hij zojuist de deur van een oven had geopend en er net iets te dicht met zijn gezicht voorhing.

In de tunnel staarden reclameposters van telefoonabonnementen, parfums en haarbehandelingen hem aan. De oude vrouw die in het vliegtuig naast hem had gezeten, liep voor hem. Aan haar geschuifel dacht hij te kunnen aflezen dat ze toch eerder negentig moest zijn dan zeventig. Hij haalde de vrouw in, stak zijn hand op en knikte even. Hij versnelde zijn pas, ondanks dat hij wist dat die paar minuten nu echt niet meer uitmaakten.

Toen hij bij de rode streep voor een hokje van de douane stond, hijgde hij. De hartjes op zijn armen plakten tegen zijn huid. Zijn paspoort hield hij tussen zijn vingers geklemd.

De douanier wenkte en bleef met gestrekte arm wachten. Zijn oog viel op haar armbanden, die haar onderarm toch zeker voor de helft bedekten. Sommige waren gevlochten in moeilijke patroontjes, anderen hadden felgroene steentjes, dan weer eentje met...

‘Paspoort, *please*,’ zei ze fel.

Hij gaf zijn paspoort en keek van haar weg. Ze had vast ook een lange dag gehad.

‘Ben jij dit?’ vroeg ze met samengetrokken wenkbrauwen.

Hij keek haar aan. ‘Ja?’

Haar blik ging naar zijn gezicht, en weer terug naar de foto. ‘Je lijkt hier wel een meisje,’ zei ze.

‘Wat zegt u?’

‘Je bent nu veel knapper. Zonder die lange haren.’ Ze lachte haar tanden bloot.

Hij voelde dat hij rood werd en streek met zijn hand over zijn gemillimeterde haar.

Ze inspecteerde zijn visum. ‘En het vaccinatieboekje?’

Hij ging door zijn knieën en spitte in zijn tas. Er klonk een diepe zucht achter hem. Hij kwam overeind.

Ze maakte haar wijsvinger nat en opende het boekje. Dat deed ze met grote voorzichtigheid, zodat haar lange, paars gelakte nagel haar lip niet zou doorklieven. Wie zou ’s morgens haar blouse dichtknopen?

‘Waar is de stempel voor de gele koorts?’ vroeg ze. Ze kneep haar ogen samen tot spleetjes en keek hem aan.

Het haalde hem abrupt uit zijn gedachten. Hij pakte het boekje en sloeg het op de middelste pagina open. ‘Kijk.’

Ze bekeek de stempel met grote precisie. ‘Hij hoort hier te staan,’ zei ze toen ze terug had gebladerd.

‘Maar...’ zei hij.

Ze had zich al omgedraaid en overlegde met een andere douanier. Het gezucht van de mensen achter hem veranderde langzaam in gepuf.

Dit was het dan, dacht hij. Die GGZ-assistente moest twee dingen doen: een naald in zijn bil prikken, en een paar stempels zetten. Dat eerste was prima gelukt, hij had een dag nauwelijks kunnen zitten. Maar die stempel... Hij vroeg zich

af hoeveel uren de beste assistente zou moeten gaan stempelen voordat ze de kosten van zijn tickets had vergoed.

De douanier praatte hard door de portofoon. Hij luisterde gespannen, zonder dat hij precies kon verstaan wat ze zei.

Ze legde de portofoon weg en wees naar een bankje naast de rij. ‘Ga daar maar even zitten. Volgende.’

Hij ging zitten en ontweek al snel de blikken in de rij. Die verdomde assistente.

Toen de oude vrouw naar het hokje schuifelde kwamen er twee mannen aanlopen in hetzelfde uniform als de douanier. Ze keken tegelijk zijn kant op en pakten zijn boekje aan. Het zal toch niet echt, dacht hij.

Plots wenkten ze hem.

Hij liep langs de oude vrouw, die hem verward aankeek. Dat haar geur al vertrouwd rook, verbaasde hem.

De douanier met de armbanden nam het woord. ‘U bent zo weer aan de beurt, mevrouw,’ zei ze, terwijl ze een hand op de schouder van de vrouw legde. Nu keek ze hem streng aan. ‘Dit is inderdaad de stempel, maar eigenlijk niet zoals het hoort.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Dat hij niet op de goede plek staat. Maar het is goed zo.’

Hij ontspande.

‘Bedankt.’

Ze zette een stempel naast zijn visum.

‘Welkom.’